

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολ-
λοῦσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύν-
σεις ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εἰκὼν, Πριγκήπισσα Χριστιανοῦ τῆς Δανιμαρκίας. — Καθημεριναὶ
ἐντυπώσεις Τραυματῆαι καὶ νοσοκόμοι. — Francois Corpee (ὑπὸ
Ἑλένης Γεωργιάδου). — Ἐπιστολὴ πρὸς ἀδελφὴν. Τὰ ἐν Βονίτση
χειρουργεῖα τῆς Ἑνώσεως. — Τὰ ἀδέλφια (ὑπὸ κ. Κρυσταλλίας Χρυ-
σοβέργη Δασκαλοπούλου. — Ἡ πυρκαϊὰ τῶν Πιρσιῶν καὶ ἡ φιλαν-
θρωπία (ὑπὸ I. Κορνέλη. — Διήγημα ὑπὸ δος Μαρίας Φιλιππίδου).
Ἐπιφυλλίς.

χομένων στοιχείων, ἐνῶ κάτωθεν ἡ γῆ χλοερά, πρσινοστολι-
σμένη θεᾶται ἀπαθῆς τοῦ μεγαλοπρεποῦς θεάματος τοῦ οὐ-
ρανίου συντρόφου της.

Πάλῃ ἐκεῖ ὡς καὶ ἐδῶ. Ἄγῶνες καὶ πόλεμος καταστρο-
φῆς ἀπ' ἐδῶ, ὡς καὶ ἀπ' ἐκεῖ. Ἡ φύσις αὐτὴ μὲ τοὺς θρή-
νους καὶ μὲ τὰ δάκρυά της ἀνέλαβε νὰ συμπληρῶσιν τὸ κα-
ταστρεπτικὸν ἔργον τῶν ἀνθρώπων.

Ἄλλ' ὡς ἐκεῖ ἐπάνω, μετὰ τοὺς κεραυ-
νοὺς καὶ τὴν ἀνεμοζάλην ἐπέρχεται ἡ
αἰθρία καὶ ὁ οὐρανὸς ἀπαλλάσσεται τῶν
ρυπαρῶν στοιχείων, τὰ ὅποια ἡμαῦρον
τὰ ἀγνὰ καὶ κρυστάλλινα ὕψη τοῦ, οὕτω
καὶ ἐδῶ μετὰ τοὺς πολέμους καὶ τὰς μά-
χας, εὐθὺς ὡς τὸ τηλεβόλον τοῦ πολέμου
σιγήσῃ ὀριστικῶς θὰ ἀρχίσῃ ὁ ἐξαγνισμὸς
καὶ ἡ ἐκκάθαρσις. Τὸ πῦρ ἐκεῖνο τοῦ
ἀγῶνος ἐπέφερε βεβχίως μεγάλας κα-
ταστροφάς, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβο-
λία ὅτι ἐφώτισε καὶ πολλὰ σκοτεινὰ
σημεῖα τοῦ ἐθνικοῦ μας βίου, ὅτι θὰ ἐξ-
αγνίσῃ πολλὰς ἀμαρτίας μας, ὡς τὸ χυ-
θὲν αἷμα τῶν ἀγωνιστῶν μας πολλοὺς
θὰ ἀποπλύνῃ ρύπους μας, ἀπὸ πολλὰ θὰ
μᾶς ἀπαλλάξῃ ἔλκιν.

Ἐν ἀπὸ τὰ πρῶτα διδάγματα τοῦ
πολέμου αὐτοῦ θὰ εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ
πεποίθησις, ἣν ἔλοι μας ἀπεχομίσαιμεν
περὶ τῆς εἰς πάντας τοὺς κλάδους με-

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καλὴ μου γίλη,

Καὶ αὐτὴ ἡ φύσις ἀκόμη φαίνεται
ὅτι πενθεῖ μὲς μας καὶ κλαίει διὰ τὰς
ἐθνικὰς μας συμφοράς.

Οὐδέποτε διήλθομεν τόσον συννεφώδη
καὶ μελαγχολικὸν Μάϊον. Ὁ οὐρανὸς μας
κρύπτει τὰ σαπφειροκτισμένα ὕψη του
ὑπὸ πυκνὰ μολύβδινα παραπετάσματα,
τὰ ὅποια ἐξαπλοῦνται καὶ ἐκτυλίσσον-
ται καὶ ἀλληλοδιώκονται ἀνὰ ποικίλα
σχήματα. Καὶ ἄλλοτε μὲν νομίζεις, ὅτι
συνοδεία μελανιφόρων μοιρολογιστριῶν
μὲ σκοτεινοῦ: πέπλους ἐκτείνονται μέ-
χρι τῶν περιβαλλόντων τὴν πόλιν μας
λαφοσειρῶν καὶ ἐκπέμπουν κρουνοὺς δα-
κρύων καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα πλημμυρεῖ
ἀπὸ τοὺς ἀσφυκτικοὺς στεναγμοὺς των
καὶ ἀπὸ τὴν θρηνώδη καὶ πνιγηρὰν ἀποπνοὴν των. Ἄλλοτε
πάλιν μάχαι μαύρων γιγάντων συνάπτονται, νομίζεις, ἐκεῖ
καὶ βροντεροὶ ἀντηχοῦν οἱ ἦχοι τοῦ οὐρανίου τηλεβόλου καὶ
ἀποτυφλωτικὰ ἀποτινάσσονται αἱ φλόγες τοῦ πυρὸς τῶν μα-

Ἡ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ
ΤΗΣ ΔΑΝΙΜΑΡΚΙΑΣ

τιρότητός μας, ἵνα μὴ εἴπω ἀθλιότητός μας, καὶ περὶ τῶν
ὀλεθρίων συνεπειῶν τῆς καταστάσεως ταύτης καὶ εἰς τὸ ἔ-
θνος καὶ εἰς τὰ άτομα. Τὸ δὲν βαρῆσαι καὶ τὸ δὲν πειράζει,
τὰ ὅποια ἀπὸ φυλῆς γιγάντων μᾶς κατήντησαν φυλὴν νά-

νων, θά διαγραφούν ἐλιπίζω ἀπό τὸ λεξικόν ὧλων μας μεγάλων καὶ μικρῶν, ἀφοῦ μάλιστα μετὰ τὸ σκληρὸν αὐτὸ μάθημα ἐπέστημεν ὅτι *πειράζει* πολὺ καὶ διὰ τὰ ἐλάχιστα ἀκόμη κακὰ τὰ ὅποια ἐπιφέρουν μεγάλης καταστροφῆς, εὐθὺς ὡς παραμεληθῆ ἢ ἐγκαίριος καὶ σύντομος θεραπεία των. Θά θεραπευθῶμεν ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν πολυσήμαντον καὶ πολυώδυνον φράσιν, *θὰ διορθώσης τὸ Ρωμαίικο*, ἢ ὅποια ἐνέχει εἰς τὰς τρεῖς λέξεις τῆς ὅσην *μωρίαν*, *τόσην* καὶ ὕβριν ἐναντίον ἡμῶν ὧλων μαζῆ καὶ ἐνὸς ἐκάστου χωριστά.

Ὁ καθείς καὶ ἡ καθεμία μας θά πεισθῆ, ὅτι ἐν δὲν δύναται νὰ διορθώσῃ τὸ Ρωμαίικο, δύνανται ὅμως νὰ διορθώσῃ τὸν ἐκυτὸν του καὶ τοὺς ὑπ' αὐτόν, καὶ οὕτω χωρὶς νὰ μεταβληθῶν ὅλοι εἰς Δευκαλίονας, ἀνακκινίζοντας ὀλόκληρον τὴν ἑλληνικὴν φυλὴν, θά φιλοτιμηθῶν τούλάχιστον νὰ μιμῶνται μετὰ τοὺς μήρυμκας, τὰ ἀπειρώς μικρὰ ταῦτα ὄντα, τὰ ὅποια διὰ νὰ ἤξεύρουν νὰ διωκοῦν καλὰ τοὺς οἴλους των, ἀποτελοῦν μεθ' ὅλην τὴν μικρότητά των τὸν ἀκμαιότερον λαὸν τοῦ μικροκόσμου τῆς γῆς.

Καὶ τὸ *δὲν πειράζει* αὐτό, καὶ τὸ *δὲν βαρβαίνει* καὶ τὸ *Ρωμαίικο* πρέπει νὰ κάμωμεν ἡμεῖς αἱ γυναῖκες τὴν ἀρχὴν νὰ τὰ διαγράψωμεν ἀπὸ τὸ λεξικόν μας. Δὲν θά λέγῃ πλέον ἡ νέκ μητέρα ἀμέριμος *«δὲν πειράζει»*, ὅταν ὁ μικρὸς υἱὸς τῆς, τὸ χάριμα καὶ τὸ καύχημά τῆς δεικνύῃ ὀρμὰς ἐγωϊστικῆς καὶ διαθέσεως ὀνηρίας καὶ αὐθιχεσίας καὶ οἰήσεως, αἱ ὅποια μετὰ τὴν ἡλικίαν διαπλάττουν χρακτικῆς ἐλευσινοῦς καὶ δημιουργοῦν ἀνδρας θρασυδεῖλους καὶ αὐθάδεις καὶ κενούς τὸ φρόνημα καὶ τὸν νοῦν. Δὲν θά λέγῃ πλέον διὰ τὴν κόρην τῆς *δὲν βαρβαίνει*, ὅταν βλέπῃ ὅτι ὅλη τῆς ἡ μόρφωσις τείνει νὰ τὴν μεταβάλῃ εἰς μαριονέτταν, ψιθυρίζουσαν μηχανικῶς ἀκατάληπτους καὶ κατὰ συνθήκας λέξεις εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου, ἀλλ' οὔτε θά ἐπαναλαμβάνῃ τὴν μωρὰν αὐτὴν φράσιν, ὅταν τῆς ὑποδεικνύεται ὅτι ἡ κόρη αὐτῆ ἔχει εὐγενῆ καὶ μέγαν προορισμόν, καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἀνατροφῆς, ἣν αὐτῆ ἡ μήτηρ τῆς θά τῆ δώσῃ, ἐξαρτᾶται καὶ ἡ τοῦ οἴκου τῆς, ἴσως δὲ καὶ πολλῶν ἄλλων ἀκόμη, ἐν μέρει δὲ καὶ τοῦ τύπου τῆς ἡ εὐτυχία.

Καὶ οὕτω βεβαιηθὸν καὶ κατ' ὀλίγον, αἱ αἰθουσαὶ μας θά πύξουσιν ἀπὸ τοῦ νὰ μεταβάλλονται εἰς τζιτζικοφωλεάς, εἰς τὰς ὁποίας ἀκούει κανεὶς τὸν ἴδιον πάντοτε μονότονον καὶ ἀηθῆ τριγμὸν τῆς ἀπρονοησίας καὶ μωρίας, τὸν ὅποιον εἰς τὴν γλώσσαν τῶν σαλονιῶν ὀνομάζουσι *badinage* καὶ τὸ ὅποιον ἀποτελεῖ τὸν ἀπελπιστικότερον ἐπιχθήδειον πικρότος ἀσκόπου καὶ ματαίου, προετοιμάζοντος μέλλον ὄχι μόνον ἐξ ἴσου ἀσκοπον, ἀλλ' ἰδίᾳ ἐπιβλαβὲς καὶ καταστρεπτικόν.

Ἄλλως τε ἐκ τῶν πραγμάτων ἀπεδείχθη ὅτι ἀρκεῖ νὰ θελήσῃ ὅλος αὐτὶς ὁ κόσμος τῶν αἰθουσῶν νὰ φανῆ χρήσιμος καὶ πρακτικὸς, νὰ ἐργασθῆ καὶ νὰ ἀσχοληθῆ εἰς ὠφέλιμα καὶ σοβαρὰ πράγματα, ἵνα ἴδῃ ἀκολουθούμενον τὸ παράδειγμα του παρ' ὧλων τῶν ἄλλων τάξεων, ἵνα ἀποτελέσῃ τὴν ἐμ-προσθοφυλακὴν λεγεῶνος ὅλης γυναικῶν, προθύμως προσφερομένων νὰ ἀγωνισθῶν εἰς τὸν ὄρατον καὶ εὐγενῆ ἀγῶνα τοῦ καλοῦ, εἰς τὸν ὅποιον τόσον σπουδαῖον μέρος διεδραμάτισε κατὰ τὴν ἐθνικὴν ταύτην δοκιμασίαν τὸ φύλον μας.

Νοσοκομεῖον «Ἐνώσεως Ἑλληνίδων».

Ἐκ τῶν ἐντυπώσεων μου ἐκ τοῦ ἐξῆ νοσοκομείου μας θά

ἀντλήσω, φίλη μου, ὅλας τὰς ἀποδείξεις, ὅλας τὰς ψηλαφητάς μαρτυρίας τῶν θυμαίων, τὰ ὅποια κατορθοῖ ἡ ἀσθενὴς καὶ τρυφή γυνή. ὅταν ἀποσπασθῆ τοῦ κύκλου τῆς ἐπιπολιότητος καὶ ματαιότητος, εἰς τὸν ὅποιον τὴν καταδικάζει ὁ κατὰ συνθήκην βίος, τὸν ὅποιον συνήθως διάγει.

Προχθὲς σοὶ περιέγραψα τοὺς ἀσθενεῖς μιᾶς αἰθούσης μας. Σήμερον θά δοκιμάσω νὰ σοῦ ἀπεικονίσω τὴν ἀνοχὴν καὶ νοσηλευτικὴν ἐπιτροπὴν τοῦ προσωπικοῦ ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν. Θά σταχυολογήσω τοὺς τύπους μου αὐτοὺς ἀπὸ τὰς μᾶλλον συγκινητικὰς εἰκόνας, αἵτινες ἐξελλίσσονται ἐκεῖ καὶ θά πεισθῆς βεβαίως καὶ σὺ ὅτι ὅλαι αἱ μέχρι σήμερον ἀποδιδόμεναι πρὸς τὰς γυναῖκας ἀδυναμίαι εἶναι ἀνυπαρκτοί, δημιουργούμεναι μᾶλλον ἀπὸ τὴν συνήθειαν τῶν μωρῶν παραδόσεων περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ προορισμοῦ ἐν γένει τοῦ φύλου μας.

Λοιπὸν ἡ τόσον φημιζόμενη ἑλλειψὶς ἀνοχῆς τῆς γυναικὸς εἰς τὸ θέαμα τοῦ πόνου καὶ τοῦ σπαραγμοῦ τῶν σαρκῶν καὶ τῆς ἀγωνίας τοῦ θανάτου ἀποδεικνύεται οὐτοίαν, ἀπέναντι τοῦ θάρρους καὶ τῆς γενναϊότητος, ἣν ἐπέδειξαν ἐν τοῖς νοσοκομείοις κυρίαι καὶ δεσποινίδες, ἀνήκουσαι μέχρι χθὲς εἰς τὴν εὐκολὸν καὶ ὀμαλὴν ζωὴν τῶν εὐπόρων τάξεων.

Εἰς ὅλα τὰ νοσοκομεῖα τῆς «Ἐνώσεως» κυρίαι καὶ δεσποινίδες ὑπῆρξαν αἱ βοηθοὶ τῶν χειρουργῶν, εἰς πάσας τὰς ἐγχειρήσεις, ἀπὸ τῆς δυσκολωτέρας μέχρι τῆς ἀπλουτέρας, ἀκρωτηριάσεις, ἐξορύξεις ὀφθαλμῶν, καθημερινὰς ἀλλαγὰς φρικῶδων πληγῶν, εἰς ὅλα αὐτὰ γυναικεῖαι χεῖρες ἐπιστάτησαν, γυναικεῖαι καρδίαι ἐνεστάλαξε βάλσκαμον παρηγορίας, χωρὶς οὔτε κρουνοὶ δακρῶν νὰ ρεῦσουν, οὔτε νεῦρα νὰ διαταραχθῶν, οὔτε λιποθυμίαι νὰ ἐπακολουθήσουν. Ὑπῆρξε ξένος τραυματικὸς τοῦ ὁποίου ἡ καθημερινὴ ἀλλαγὴ τῆς πληγῆς ἀποτελεῖ τρομερὴν μαρτύριον, τόσον φρικῶδες καὶ δθυνηρὸν εἶναι τὸ τραυμά του. Ἡ θέα μόνον τοῦ πρῶτον καὶ ἐσπέρων ἐπισκεπτομένου τὸν θάλαμον ἱατροῦ τὸν κάμνει νὰ φύγῃ, νὰ περιλούσεται ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρώτος, νὰ τρέμῃ. Κεὶ ὅμως καθ' ὅλην τὴν δθυνηρὰν ἀλλαγὴν τῆς πληγῆς του οὔτε στεναγμός, οὔτε κρυγὴ πόνου ἐπέμπεται τοῦ στήθους του. Σφίγγει μόνον μέχρι συντριβῆς τὴν γυναικεῖαν χεῖρα, ἣτις τῷ τείνεται ὡς σκνὶς σωτηρίας, ἐνθυμεῖται, ὡς λέγει, τὴν μητέρα του καὶ ἀδελφὴν του, αἵτινες θά ἔκαμναν τὸ ἴδιον καὶ ἐκ τῆς ιδέας αὐτῆς ἀντλεῖ ἀνοχὴν διὰ τὸν πόνον του. Ἴδου ποῖα αἰσθήματα γεννᾷ ἡ παρουσία τῆς γυναικὸς παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ τραυματίου.

Ὁ πάσχων, ὁ πονῶν ἀνὴρ μεταβάλλεται ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ὀδύνης εἰς παιδίον. Δι' αὐτόν ἡ παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του γυνὴ ὅσον νέκ καὶ ὄραία καὶ ἂν εἶναι, εἶναι ἡ μήτηρ ἢ ἀδελφὴ. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἐπιστήμη ἀπένευμε τὸν τίτλον τῆς ἀδελφῆς εἰς τὴν νοσοκόμον.

Ὑπάρχει στρατιώτης χωρικός, ὅστις ὑπέστη ἀκρωτηριασμόν τοῦ ποδός, συνεπεῖα πληγῆς φρικώδους ἐξ ὀπίθους. Ἐν γένει ἀνθρωπος καχεκτικῆς κράσεως, ὄχρος, λιπόσπαρκος, ἐν εἶδος ἀνθρωπίνου σκελετοῦ παλαιόντος πρὸς τὸν θάνατον ἐπὶ δεκαπενθήμερον ἤδη. Εἶναι πατὴρ οἰκογενεῖας, περὶ τῆς ὀμίλει δακρῶν. Ὑπέστη πόνους τρομεροὺς κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀκρωτηριασεως καὶ αἱ οἰμωγαὶ του εἰς τὸν θάλαμον, εἰς ὃν ἀπεμονώθη ἀπετέλουν ἀπᾶσιόν τι. Ἐδοκίμασαν,

ἐνεκα τοῦ ἐπικινδύνου τῆς θέσεώς του νὰ τὸν νοσηλεύσουν μετ' ἀνδρα νοσοκόμον. Ὅλην τὴν πρώτην νύκτα τῆς ἀγωνίας του εἴχτει τὴν κυρίαν, ἣτις τὸν ἐνοσῆλευε τὴν προτεραιάν.

Εὐθὺς, ὡς τὴν εἶδεν, ἔπαυσε νὰ φωνάζῃ. Γιατὶ μ' ἄφησες; τῆς εἶπεν. *Αὐτὸς μοιάζει ὅσον χάρος* καὶ ἔδειξε τὸν νοσοκόμον, ὅστις ἴστατο ὄρθιος παρὰ τὴν κλίνην του. Ἡ κυρία ἤρχισε νὰ τοῦ ἐμιλῆ μετὰ γλυκύτητα, νὰ τοῦ λέγῃ ὅτι ὁ πόνος του θά περάσῃ, νὰ τοῦ ὑπόσχεται ὅτι θά γείνῃ γρήγορα καλὰ διὰ νὰ ἐπιστρέφῃ ὅσα παιδιὰ του· τοῦ ἔφερον ἄνηθ, τὰ ὅποια ὁ δυστυχὴς ἀγαπᾷ ὑπερβολικά. Καὶ ἐκεῖνος ναναρίζόμενος ἀπὸ τὰ τρυφερά, τὰ παρηγορητικὰ λόγια, ὡς μικρὸν παιδί, ἐλησμόνησε τοὺς πόνους του, ἔπαυσε νὰ βογγᾷ καὶ τῆς ἐξήτησε νὰ τοῦ τραγουδήσῃ σιγά, σιγά, κάτι. Ἀπαράλλακτα ὡς τὸ μωρὸν παιδί, τὸ ὅποτον ζητεῖ νὰ τὸ ναναρίσουν. Καὶ ἡ καλὴ κυρία, ἡ ὁποία μόλις συνεκράτει τὰ δάκρυα· ἤρχισε σιγά, σιγά νὰ σύρῃ τὴν φωνὴν τῆς, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἀπέμασσε τοὺς θρόμβους τοῦ ἰδρώτος τῆς ἀγωνίας ἀπὸ τοῦ μετώπου τοῦ μάρτυρος. Ὁ δυστυχὴς ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ παρηγορημένος, μετὰ μίαν ἀκτῖνα ἐλπίδος ζωγραφισμένην ἐπὶ τοῦ τερατωδῶς παραμορφωμένου προσώπου του, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἠσύχασε.

Ἡ ψυχὴ τοῦ τραυματίου ἐκεῖνου ἔπαυσε νὰ πονῆ, εὐθὺς ὡς ἡ γλυκεῖα καὶ τρυφερὰ τῆς γυναικὸς φωνὴ ἔφθασε μέχρις αὐτῆς. Αἱ οἰμωγαὶ ἐκεῖναι, αἱ ὅποια ἀπετέλουν θρηνηδὲς καὶ ὀδυνηρὸν μοιρολόγι πρὸς τὸ ἀκρωτηριασθὲν τοῦ σώματος μέλος, αἱ σάρκες ἐκεῖναι αἱ σπαρασσόμεναι δι' ὅτι ἀπώλεσαν, τὸ σῶμα ἐκεῖνο τὸ ὀλοφυρόμενον διότι ἔχασε τὸ στήριγμά του, ἔπαυσε πάσχον, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ φιλανθρωπία, διὰ τοῦ στόματος τῆς γυναικὸς, ἐψιθύρισε εἰς τὰ ὠτὰ του γλυκεῖας λέξεις ἐλπίδος καὶ παρηγορίας. Τὸ ἠθικόν, τὸ ψυχικόν τραυμά του ἐπεculώθη διὰ τῆς παρουσίας τῆς γυναικὸς, ἣτις παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀγωνιῶντος μεταβάλλεται εἰς ἀγγελον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ζωηρότατον χρακκητισμόν, τοῦ χάρου, πρὸς ὃν ὁ δυστυχὴς παρωμοίαστε τὸν νοσηλεύοντα αὐτὸν ἀνδρα.

Αἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὀμάδες τῆς Ἐνώσεως.

Στανίως ἡ λέξις Ἐνωσις ἐνοήθη καλλήτερα καὶ ἔφερε τοιαῦτα ἀποτελέσματα, οἷα τὰ τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, ἡ ὁποία κατάρθωσε ἐντὸς τόσον μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος νὰ σχηματίσῃ διακλαδώσεις εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος.

Αἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ συσταθεῖσαι ὀμάδες εἰργάσθησαν μεθ' ὅσης προθυμίας καὶ αἱ τοῦ ἐν Ἀθήναις κέντρου, συνετέλεσαν δὲ μεγάλως διὰ τῶν εὐγενῶν ἐνεργειῶν των εἰς πραγματοποίησιν τοῦ εὐρυτάτου προγράμματος τῆς Ἐνώσεως.

Δὲν δυνάμεθα δυστυχῶς χωρὶς νὰ ἐκθέσωμεν εἰς πρῶταν ἰδέαν τὸν κίνδυνον τὰς Τουρκικὰς πόλεις διαμενούσας ἑλληνίδας νὰ ἀπαριθμήσωμεν ἐνταῦθα τὰς πατριωτικὰς ἐνεργείας αὐτῶν, ἀλλ' οὔτε τὰ ὀνόματά των νὰ ἀναφέρωμεν. Ἀρκεῖ νὰ εἰπωμεν ὅτι αἱ κυρίαι μιᾶς μόνης τῶν ἐν Τουρκίᾳ μεγαλοπόλειων ἀπέστειλαν εἰς τρεῖς ἀποστολάς περὶ τὰς πέντε χιλ. τεμάχια ἀσπρόρουχα καὶ ἄλλων εἰδῶν. Αἱ ἰδικαὶ των ἐνεργεῖαι εἶναι τόσον περισσότερον ἀξιώπειναι, διότι ἀγνωστοὶ ἔμειναν

διὰ τὸ κοινὸν καὶ ὑπὸ τὸν πέπλον τοῦ μυστηρίου ὡς μάγισσαι μυθολογουμένων χροῶν δίσπειραν τὴν ἀνγκούρισιν καὶ τὴν χαρὰν εἰς τόσους ἀναξιοπαθοῦντας.

Ἄλλ' αἱ γνωσταί, ἐκεῖναι δι' ἃς οὐδεὶς ὑπάρχει λόγος νὰ κρύπτονται, πόσον τελείως καὶ θαυμασίως εἰργάσθησαν καὶ πόση ἀγάπη καὶ πατριωτικὴ φιλοτιμία ἐπροωστάτησεν ἐπὶ τῶν ἐνεργειῶν των

Θά σοὶ ἀπαριθμήσω καὶ σήμερον καὶ εἰς τὰς προσεχεῖς ἐπιστολάς μου ὅλας τὰς γυναικεῖας ὀμάδας, αἵτινες μετὰ τόσου ζήλου καὶ πατριωτισμοῦ εἰργάσθησαν. Ἀρχίζω ἀπὸ τὴν Κύπρον, τῆς ὁποίας αἱ ἐκ Λευκωσίας καὶ Λάρνακος ἀποστολαὶ ἀποτελοῦν τὸ ἰδεώδες τῆς ἀβρότητας τῆς γυναικεῖας καρδίας.

Ἡ δις Θεανῶ Παρούτη, ἡ ἀρχαιοτάτη ἐν Λευκωσίᾳ ἀνατακοκρίτρια τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν», ἔθεσεν εἰς κίνησιν ὅλας τὰς μαθητριάς τῆς, αἵτινες διὰ συνεισφορῶν ἠτοίμασαν ὑπὲρ τὰ τριακόσια τεμάχια ἀσπρόρουχων, ἐκατὸν ζεύγη περινημιδῶν καὶ χιλιάδας ὅλας πήχεις ὑφάσματος ἐγγωρίου Κυπριακῆς βιομηχανίας. Ἄλλ' ὅτι ἰδίᾳ μᾶς συνεκίνησεν ἦτο τὸ ἐπιμελημένον ράψιμον, με κεντήματα, με κορδελίτσας, με οἰκοκυρῶσύνην μοναδικὴν, με ρόδα σκορπισμέναν μέσα εἰς τὰ κιβώτια καὶ εἰς τὰς πτυχάς, τὸ ὅποιον ἐπρόδιδε τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀγάπην. μεθ' ἧς προητοιμάσθησαν τὰ διὰ τοὺς ἀναξιοπαθεῖς ἀδελφούς μας βοηθήματα ταῦτα.

Ἡ ἀποστολὴ τῆς Λάρνακος διοργανώθησα παρὰ ὀμάδος ἀποτελουμένης παρὰ τῶν κ. κ. Μαρίας Τσῶπη, Οὐσμιάνη, Μυραλίδου, Βαλδασερίδου, Εὐστρατίου καὶ Ἀργυρίδου, ἀπέστειλεν ἐπίσης τέσσαρα κιβώτια, τῶν ὁποίων τὰ τρία με εἶδη τοῦ νοσοκομείου, ἐπιδέσμους, γάζας ὑδροφίλους καὶ τὸ τέταρτον με ἐνδύματα, ἐπίσης ἐκλεκτὰ, τακτικά. οἰκοκυρῶμένα, ὥστε νὰ προδίδουν ἀληθῶς ἀγάπην καὶ πόνον καὶ ἀδελφικὸν ἐνδικέρον ἐκ μέρους τῶν ἀποστελλουσῶν. Ἄλλας ἀποστολάς λεπτομερῶς εἰς τὴν προσεχῆ μου :

FRANÇOIS COPPÉE

Εἰς τὴν γαλλικὴν φιλολογικὴν ὑπάρχουν βεβαίως συγγραφεῖς μεσημβρινοὶ καὶ βόρειοι, Γάσκονοι καὶ Ὄβερνιζ, Βέλγοι καὶ Ἕλληνας· ἀλλ' ἄραγε ὑπάρχουν καὶ Παρισίνοι; Πρῶτον διότι Παρισίνοι θά εἴπη τριάντα· ἐξ ἡλιθίων πράγματα ἐν ταῦτῳ, ἔπειτα εἶναι γνωστὸν ὅτι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἀντιπροσωπεύουν τὸ παρισινὸν πνεῦμα ἔχουν ἔλθει εἰς Παρισίους ἀπὸ τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος... Ἄλλ' ἀδιάφορον ὑπάρχουν καὶ Παρισίνοι γνήσιοι, ἀφοῦ ὑπάρχει ὁ Beranger καὶ ὁ Φραγκίσκος Κοππέ.

Πολλοὶ μάλιστα βλέπουν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Κοππέ ἐμπειροτέχνην τῶν στίχων καὶ τοῦ πεζοῦ λόγου, ἐκτάκτου ὅλων δεξιότητος. Καὶ ἀληθῶς ὁ συγγραφεὺς τῆς *Ἀπεργίας τῶν Σιδηρουργῶν* δὲν εἶναι μόνον ἐπιδέξιος ὡς παρισινός· τεχνίτης, ἀλλὰ εἶναι καὶ ἄλλο τι ἀκόμη. Δύναται τις νὰ εἴπη ὅτι ἡ δικ' ἡγεῖα, ἡ ἀγνότης καὶ τὸ κλασικῶς τέλειον τοῦ ἔργου του ἀποτελοῦν τὸ ὑπέρτατον αὐτοῦ καὶ ἐξαιρετικὸν γόητρον, τὸ ὅποιον ἀπολαύουν ἰδίως οἱ ἀναγινώσκοντες αὐτὸν μετὰ προσοχῆς.

Πόσας ενδιαφερούσας αντιθέσεις απαντᾷ εἰς τὸν Κοππέ ὁ εἰσεύρων νὰ μελετᾷ ἀναγινώσκων. Εἰς τὸ πρῶτόν του στάδιον ἐπαρουσιάσθη ὡ; Παρνασσεὺς ἀγνός, ὑπερήφανος καὶ ἠθονικός καλλιτέχνης μὲ φανατικὴν ἀποκλειστικότητα εἰς τὰ μυστήρια τῶν σχημάτων. Ἐγραψε τὸ *Kérleur* καὶ τὸ *Ténor τῶν Παροπλιῶν* καὶ ἐκέντησε τὰς θαυμασίας *Paradoxe τῶν Αἰώνων*. Συγχρόνως ἐπεδείκνυεν εἰς τὰς ὥραις του *Intimités* λεπτήν, περιπαθῆ καὶ ὀλίγον ἀσθενικὴν τρυφηλότητα. Διέτρεχε τότε τὸν κίνδυνον νὰ ἐκπέσῃ ἀπὸ τῆς ποιήσεως τῶν παρνασσιδέων εἰς τὸν ἠλιογαβαλισμὸν, ἀπὸ τούτου εἰς τὸν συμβολισμὸν, εἰς τὸν μυστικισμὸν. Ἡ νεολαία, ἥτις τὸν χαρακτηρίζει σήμερον ὡς ὀπισθοδρομικώτατον ἀστὸν, δὲν σκέπτεται ὅτι ὁ Κοππέ πρὸ τρικονταετίας ἐφάνη ποιητὴς προοδευτικώτατος.

Παρὰ πᾶσαν ἕμωσ προσδοκίαν, μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ *Reliquaire* καὶ τῶν *Intimités*, ὁ Κοππέ ἔγραψε τοὺς *Humbles*, εἰς στίχους ἀπλοϊκούς, ταπεινούς, τῶν ὁποίων ὅλη ἡ χάρις συνίστατο εἰς τὴν ἀπαλὴν ἀκρίβειάν των, τῶν ὁποίων ἡ πεζότης ἐσώζετο ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ ρυθμοῦ, εἰς στίχους γυμνοὺς, ὀλογύμνοους, δι' ὧν κατασκεύαζε σκοτεινὰ ποιημάτια, τὰ ὁποῖα χωρὶς ψευτοεντροπὴν ἀπέπεον μεγάλην εὐκισθησίαν καὶ ἐνίοτε μεγάλην λαϊκὴν αἰσθηματικότητα. Αἱ ἀπλοϊκὰ αὐτὰ συνθέσεις ἔσχον τάχιστα τὴν ὑπερτάτην τιμὴν τῆς παρωδίας.

Εἶχε πιστευθῆ τότε ὅτι ὁ νέος παρνασσιδεὺς ἐθεώρει τὰ διηγήματά του ὡς ἀσκήσεις διασκεδαστικὰς καὶ δυσκόλους νὰ στιχοποιηθοῦν, ὅτι ἠθθάνετο κατὰ παρόμοιον πρὸς τὴν εὐχαρίστησιν, ἣν αἰσθάνεται τις γράφων γαλλιστὶ στίχους λατινικοὺς ἐπὶ ἀντικειμένων ἀντιθέτων πρὸς τὴν ποίησιν. Ἄλλ' ὁ Κοππέ ἐπανῆλθε τόσον συχνὰ εἰς τὸ προσφιλές αὐτὸ θέμα καὶ μετὰ τόσον ἀνεπιφυλάκτου καὶ ἀπλήστου εὐχαριστήσεως, ὥστε νὰ καταστῇ καταφανεὺς, ὅτι εἰς τὰς εἰκόνας τῶν ζωγραφιστῶν καὶ πλαστικῶν αὐτῶν στίχων ἔβαζεν ὄλους τοὺς θησαυροὺς τῆς καρδίας του, ἥτις εἶχεν αἰσθανθῆ τὰ βάσανα καὶ τοὺς πόνους καὶ τὴν ἀξίαν τῶν *ταπεινῶν του* καὶ ὄχι ταπεινῶν ποιητικῶν, ὡς εἶναι οἱ ποιμένες, οἱ ἀλιεῖς, οἱ τυχοδιῶκται, ἀλλὰ ταπεινῶν πεζῶν ὡς εἶναι οἱ ἐδωδιμοπῶλαι, οἱ ὑπάλληλοι, αἱ γεροντοκόραι. Ἐν μίᾳ λέξει ὁ Κοππέ ἐπραγματοποίησε σχεδὸν ἓν ὄνειρον τοῦ *Sainte-Beuve*, δημιουργήσας μὲ τοὺς *Humbles* τοῦ ἴδιον φιλολογικὸν εἶδος.

Τὴν ζωηρὰν καὶ εἰλικρινῆ εὐκισθησίαν τοῦ *François Corré* αἰσθάνεται τις εἰς τὰ ποιητικὰ ταῦτα πεζογραφήματά του. Ἐλέχθη ὅτι ὁ ρεαλισμὸς τῶν συγχρόνων συγγραφέων ἦτο σκληρὸς, περιφρονητικὸς, ὑπερήφανος, ὅτι ἀπεικόνισαν τὰς ταπεινάς καὶ ἀπλοϊκὰς ὑπάρξεις, τὰς ὁποίας δὲν ἠγάπησαν ποτε, μετὰ μεγάλης καταφρονήσεως. Ὁ Κοππέ δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην. Ἀγαπᾷ τοὺς ταπεινοὺς. Οὐδεὶς ἄλλος, πλην ἴσως τοῦ *Theuriet*, ἐξέφρασε μετὰ τόσον ἀληθοῦς συμπάθειας τὴν ζωὴν τῶν πτωχικῶν διαιτημάτων, τὰς συνθηκὰς τῶν ταπεινῶν ἀστῶν, τὰς μερίμνας, τὰς εὐχαριστήσεις, τὰς φιλοδοξίας των. Οὐδεὶς ἄλλος μᾶς ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶμεν ὑπὸ τὴν ἐντέλειαν τῶν ὑλικῶν λεπτομερειῶν τὴν τόσον συγκινητικὴν ποίησιν τῆς καρδίας.

Ἀφ' ἐτέρου ὁ Κοππέ ἀγαπᾷ νὰ διηγῆται ἐλευθέρως τὰ πάντα, τοῦ λείπει δὲ ὡς πρὸς ὄλους μᾶς, ἡ ἀπόλυτος ἀθωό-

της. Ἐχει πνεῦμα, ἀλλ' εἶναι καὶ ὀλίγον κενολόγος, καὶ τοῦ ἀρέσει νὰ γελάῃ ἐνίοτε μὲ κάποιαν πονηρίαν. Ἄλλὰ εἶναι τόσον ἀπλοϊκὸς καὶ ὅταν περιπαίξῃ ἀκόμη, ὥστε ἡ ἀπλοϊκότης του ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ μιμηθῆ τοὺς τρεῖς ἢ τέσσαρα ἐκ τῶν συγχρόνων, οἵτινες ἔγραψαν τραγωδίας, καὶ ταύτας πενταπράκτους, σοβαράς, μεγαλοπρεπεῖς, ἐν αἷς ἐξελίσσονται ἐπιβλητικὰ σκηναὶ καὶ προσωποποιήσεις βασιλικαὶ διατελοῦν ὑπὸ συνθήκας τρομεράς, ἐν αἷς τὰ ἰσχυρότερα πάθη συγκρούονται καὶ ἐξωτερικεύονται διὰ στίχων ἀλεξάνδρινῶν ὡς καὶ τὰ εὐγενέστερα καὶ ὑψηλότερα αἰσθήματα, τῶν ὁποίων ἡ ἀνθρωπίνη καρδία εἶναι ἐπιδεικτικὴ. Πόσον θάρρος καὶ ἐπιμονὴν καὶ σοβαρότητα καὶ πίστιν πρέπει νὰ εἶχεν ὁ Κοππέ διὰ νὰ ἀποφασίσῃ νὰ γράψῃ τραγωδίας.

Λοιπὸν ἴδου ἡ ἀληθὴς φυσιογνωμία του: Παρνασσιδεὺς καὶ αἰσθηματικὸς ἐν ταῦτῳ· εἶρων γράφων τραγωδίας. Ἐξευγενισμένος, ἔχων ψυχὴν λαϊκὴν καὶ εἰρωνικὸς μὲ αἰσθήματα ἐνθουσιώδη. Ὅπόθεν ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ *François Corré* εἶναι Παρισινός, ὁ μόνος ἴσως Παρισινὸς μεταξὺ τῶν ποιητῶν μᾶς.

Εἰς τὰ ἔργα του εὐρίσκει τις εὐγενὲς καὶ περιβεβλημένον μὲ τὸ κάλλος τοῦ δικυγοῦς πνεύματός του, ὅτι ὥρατον καὶ καλὸν ὑπάρχει εἰς τὰ αἰσθήματα τοῦ χαμινίου, τῆς γυνικὸς τῶν τριόδων, τοῦ χωροφύλακτος καὶ τοῦ ἀπεργουῦτος ἐργάτου. Εἰς τὰ δημοσιογραφικὰ ἔργα του φαίνεται ἀνασκαλίτων ὄλην τὴν πόλιν τῶν Παρισίων, ἄλλοτε συγκεκριμένους, ἄλλοτε ἀδιάφορος, αὐστηρὸς μὲ τοὺς πολιτευομένους, ἐπιεικὴς μὲ τοὺς ἀθλοῦς, πατρικὸς μὲ τοὺς νέους, εὐχγγελικὸς καὶ συμβιβαστικὸς, κατὰ τὸ πλεῖστον, ὑποκλινόμενος πρὸ ἀορίστου τινὸς καλῆς θεότητος, πνευματικῶν τὴν ἀνοιξίαν καὶ διηγουμένους εἰς αὐτὸν τὰ κατ' αὐτὸν μὲ γοητευτικὴν ὀφέλειαν. Πάντοτε καλλιτέχνης ἐπιμεμελημένος, ἀλλ' ἐξ ἴσου καλὸς ἄνθρωπος.

Ὡς Ἀκαδημαϊκὸς, συνάδελφος ἐπισκόπου, πολλῶν δουκῶν καὶ διαφόρων ἠθικολόγων καθηγητῶν, οὐδέποτε ὑπῆρξεν ὑποκριτής. Δὲν ἐδίστασε μάλιστα νὰ ψάλλῃ τὸ εἰδύλλιον τῆς τεσσαρακονταπενταετοῦς ἡλικίας του. Ὀλίγα ποιητικὰ βιβλικά ἀποπνέουν τόσην εἰλικρινῆ τρυφερότητα καὶ βαθεῖαν μελαγχολίαν, ὅσην ἡ ὥραία αὕτη παλινδρομικὴ πρὸς τὴν νεότητα σελῖς.

Κατὰ τὸν *Jules Lemaitre*

Ἐλένη Γεωργιάδου.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΑΔΕΛΦΗΝ

Ἀγαπητή μου . . .

Σοὶ προέγραψα τὰς ἐργασίας ἡμῶν ἐνταῦθα. Ἦδη σοὶ ἀναγγέλω ὅτι τὸ νοσοκομεῖον ἡμῶν λειτουργεῖ κανονικῶς, ὅτι νοσηλεύομεν διαρκῶς τριάκοντα βρεθεῖς τραυματίας, πλείστους δὲ ἄλλους περὶ τοὺς δικκοσίους, οἱ ὅποιοι ἐντεῦθεν λαμβάνουν τὰς πρώτας φροντίδας καὶ ἰατρικὴν περίθαλψιν καὶ ἀπέρχονται διὰ τῶν ἀτμοπλοίων εἰς διαφόρους διευθύνσεις. Σοὶ προέγραψα τί ἐπραξάν αἱ κυρίαι, καὶ τί ἤδη πράττουσι σοὶ γράφω ἐν συντόμῳ. Ἀπὸ πρώτης ἐγειρόμεναι καθυρίζουν τοὺς πάσχοντας, πλύνουν τὰ πρόσωπα καὶ τὰς χεῖρας αὐτῶν, καὶ

ἀν δὲν ἐμποδίζονται ὑπὸ ἐπιδέσμων, τοὺς κτενίζουν ἐπιμελῶς τὴν κόμην. Πολλάκις εἶδον ταύτας γονυπετεῖς πρὸ τῆς κλίνης τῶν τραυματιῶν, νὰ νύπτωσι διὰ τῶν ἀθρῶν καὶ μυροβλήτων χειρῶν των τοὺς πόδας ἐκείνων, νὰ σπογγίζουν αὐτοὺς ἀπαλῶς, ὥπως μὴ ἡ ἐπακρὴ τοῦ ὑφάσματος ἀποβῆ ὀχληρὰ ἢ ἀλγεῖν ἑἰς τοὺς ὑπὸ τῶν ἀλγηδόνων κατατρυχομένους πάσχοντας. Ποσάκις εἶδον τοὺς τραχεῖς ἐκείνους τῶν ὄπλων ἄνδρας, τοὺς ἀτιθάσσους καὶ ὀρεσειβίους, οὓς βάσανοι καὶ κκουχίαι δὲν κατεπόνησαν, οὔτε ἐχθρὸς ἐπτόησεν, ὡς ἀπόδειξις τὰ τραύματα, ἄτινα ὄλοι φέρουσιν εἰς τὰ ἐμπρὸς τοῦ σώματος, νὰ ὑπκκούουν εὐκόλως εἰς τὰς συμβουλὰς καὶ διατάξεις ἄθρῶν δεσποινίδων καὶ νὰ τείνωσι μετ' αἰσθήματος αἰδοῦς καὶ δειλίας τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας πρὸς τὴν περιποιημένην αὐτοὺς κυρίαν. Ἀκολούθως ἔρχεται ἡ ὥρα τῆς πρωϊνῆς τροφῆς. Γάλα μόνον ἢ μέλας καφὲς ἢ καὶ ὀλίγος ἄρτος ὁμοῦ κατὰ τὰς ἰατρικὰς παραγγελίας ἢ τὰς ἐπιθυμίας τῶν τραυματιῶν καὶ προσφορὰ σιγάρων. Ποσάκις εἶδον τοὺς ἔχοντας τετρωμένους τὰς χεῖρας καὶ μὴ δυναμένους νὰ λάβωσι μόνον τὴν τροφήν, νὰ λαμβάνωσιν αὐτὴν παρὰ τῶν κυριῶν μετὰ τσαούτης στοργῆς, οἷον ἤθελον δεῖξει εἰς τὰ ἴδια αὐτῶν τέκνα. Ἐπειτα ἔρχεται ἡ ἰατρικὴ ἐργασία, διαρκουσα μέχρι πέραν τῆς μεσημβρίας, εἰς ἣν αἱ κυρίαι λαμβάνουσιν ἐνεργητικὸν πάντοτε μέρος, ἐν ᾧ ἄλλαι κυρίαι ἀσχολοῦνται ἀκαμάτως εἰς προακτεῦσιν τῶν ἐπιδέσμων τῆς αὔριον. Εἶτα περὶ τὴν μεσημβρίαν δίδεται τροφή εἰς τοὺς πάσχοντας, ζωμὸς ἢ σούπκ, κρέας, χόρτα, ὡς, ἄρτος, κατὰ τὰς ἐκάστοτε ἐνδείξεις, καὶ εἶτα τρώγομεν καὶ ἡμεῖς, μετὰ μεσημβρίαν πάντοτε, τὸ λιτὸν ἡμῶν φαγητόν.

Αἱ μεταμεσημβρινὰ ὄρακι καταναλίσκονται εἰς διαφόρους ἐν τῷ νοσοκομείῳ ἐργασίας. εἰς ἐπίσκεψιν ἔξωθεν προσερχομένων πασχόντων, κηχαρισμὸν καὶ πλεῖστα ἄλλα, μικροῦς περιπάτους ἐνίοτε πρὸς ἀναψυχὴν, ἐπίσκεψιν εἰς τὰ ἐν τῷ κλῖπῳ πολεμικὰ ἡμῶν πλοῖα, εἰς ἀ συχνάκις προσκαλούμεθα ὑπὸ τῶν κυβερνητῶν καὶ τῶν ἀξιωματικῶν αὐτῶν Ἐπειτα γίνεται ἐσπερινὴ τῶν πασχόντων ἐπίσκεψις, καὶ ἄλλη νυκτερινή. Μία κυρία καὶ εἰς ἰατρὸς ἀγγυποῦσι δι' ἑλκὸς τῆς νυκτός. Αἱ κυρίαι ἔτι πρωῖαν καὶ ἐσπέρην λαμβάνουσι τὴν θερμότητα καὶ τὸν σφιγμὸν τῶν πασχόντων καὶ τὰ σημειοῦν ἐπὶ πινκλίδος, ἀνητηγμένης ἄνωθεν τῆς κλίνης ἐκάστου.

Σ. Μαγγίνας.

Τ' ΑΔΕΛΦΙΑ

Μαζὴ ἐμεγαλώσατε μὲ χάδι, μὲ παιριῶδι,
Τὸ ἴδιο σπῆτι ἄκουσε τὰ πρῶτα κλάματά τω,
Ἐκάθισαν στὰ πατρικὰ τὰ γόνατα τὰ ἴδια,
Ἡ ἴδια μάττα στήριξε τὰ πρῶτα βήματά τω.

Μαζὴ ἐμεγαλώσατε ὀλόγαρα, δροσάτα.,
Αὐτὸς λεβέντης ζηλευτὸς, ὄμορφο παλληκάρι,
Αὐτὴ παρῶρα λυγρὴ, ὄλη ζωὴ καὶ νεάτα,
Κ' ἦταν τῶν γύλων τῶν χαρὰ καὶ τῶν γοῶν κ' ἰμάρι.

Μὰ τώρα τί τὰ γίνονται; ἀλλοίμονο! ἐκεῖνος,
Τ' ὄμορφο λεβεντόπαιδο, τὸ μοσχαραθρεμμένο
Σὰν ἦρας πολέμω, μαράθθηκε σὰν χρίος,
Ἐπέσε στὸ Γκριτζιβαλι μὲ στήθο: ματωμένο.

Εὐτυχισμένος! μὲ τιμὴ ἔπεσε καὶ μ' ἐλλίδα,
Ἐβαψε μὲ τὸ αἷμά του τὸ πράσινο χορτάρι,
Θυσίασε τὴ νεότητὴ του στὴν ἀτυχή πατρίδα
Καὶ στὴ φυγὴ δὲν ἔτρώπιασε τὸ τιμὸ του ποδάρι.

Κ' ἡ κόρη ἡ μονάκριβη; ἀλλοίμονο καὶ πάλι
Ἐζήλειψε ὁ θάνατος τὸ δροσερὸ τῆς σῶμα,
Τὴν ἄρπαξε, τὴν ἔσφιξε στὴν κρῖα του ἀγκάλῃ
Τώρα κοιμᾷτ' ἀμέριμνη ἐκεῖ στὸ μαῦρο χῶμα.

Κο μᾶτ' ἡ κόρ' ἡ λυγρὴ, ἡ χαρωπὴ παιδοῦλα
Ἐχάρισε στὴν κρῖα γῆ τὰ κάλλη τὰ περίσσα,
Κοιμᾶται μὲσ' στὰ κάτασπρα μὲσ' στ' ἄνθη σὰ ντυοῦλα
Καὶ τὴν ἰσκιῶνον πένθημα μεγάλα κυπαρίσσια.

ὦ! χύστε δάκρυα πικρὰ, γοεῖς δυστυχισμένοι,
Γιατὶ μαχαίρι δ' κοπο σπαράζει τὴν καρδιά σας,
Κλάψτε τὸ νεῖδ τὸ ζηλευτὸ, τὴ μυριοχαϊδεμένη
Κλάψτε... μὰ ὄχι δάκρυα δὲν θέλουν τὰ παιδιὰ σας.

Μὴν κλαῖτε... τώρα στὴ φρικτὴ, στὴ μαύρη συμφορὰ μας
Ποῦ ἡ καρδιά μας σφιγγεται στὰ στήθια ματωμένα
Ποῦ 'πεσ' ἡ ἔθνικὴ τιμὴ, τὸ θάρρος, ἡ χαρὰ μας
Ἐκεῖνοι ποῦ πέθαναν, ὦ! εἰν' εὐτυχισμένοι!
Κρυσταλλία Δασκαλοπούλου Χρυσοβέργη

ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΑΙ ΑΓΟΡΑΙ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

(ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΕΚ ΠΑΡΙΣΙΩΝ)

Ἀκόμη δὲν συνήλθομεν ἐδῶ ἀπὸ τὴν φρικτὴν ἐντύπωσιν τῆς κατατροφῆς, ἣν ἐπέφερον ἡ πυρκαϊὰ τῆς εὐεργετικῆς ἀγορᾶς τῶν Παρισίων, τῆς ὁποίας μόνη ἡ ἀνάμνητις βραύνει ὡς ἐφιάτης τὰ στήθη μᾶς καὶ τῆς ὁποίας αἱ λεπτομέρειαι τόσον λεπτομερῶς ἐξιστορήθησαν παρὰ τῶν καθημερινῶν ἐφημερίδων. Δὲν ἐπανέρχομαι λοιπὸν εἰς τὴν φρικτὴν αὐτὴν συμφορὰν, εἰμὴ διὰ νὰ σημειώσω ὅτι ἡ Γαλλικὴ φιλανθρωπία ἐξεδηλώθη ἐπίσης μεγάλη, εἰς ὕψος ἀνάλογον πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ.

Ἐξεδηλώθη αὕτη διὰ μακροῦ καὶ παρκατεταμένου θρήνου, ὅστις συνώδευσε τὸ μαρτύριον τῶν θυμάτων καὶ τὴν ἀπελπισίαν τῶν ἐπιζητῶντων αὐτῶν, ὅστις συνήνευσε εἰς ἓνα ἀδελφικὸν στεναγμὸν ὅλας τὰς τάξεις καὶ ὅλα τὰ κόμματα, τὰ πρῶην ἀντίθετα καὶ εἰς διχμάχας συνεχεῖς διατελοῦντα. Ἐξεδηλώθη ἐπίσης διὰ καταπληκτικῆς εὐεργετικῆς κινήσεως ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν, τῶν ὁποίων οἱ πόροι τῆς ὑπάρξεως ἐξέλιπον μετὰ τῆς καταστροφῆς καὶ ὑπὲρ τῶν ὁποίων γενναῖα παρὰ διαφόρων ἐδωρήθησαν ποσά, ἐνὸς καὶ μόνου ἐκ τῶν πολλῶν ἀποτελουμένου ὑπὸ ἐκατομμυρίου ὄλου, πρὸς τὸ ὁποῖον μόλις ἀνήρχετο τὸ ἐκ τῆς φιλανθρωπικῆς ταύτης ἀγορᾶς ἐτήσιον εἰσόδημα.

Αἱ γιγάντειοι ἀναλογίαι τῆς γεννιαιότητος ταύτης περιβάλλονται κατὰ τὸ πλεῖστον μὲ τὸ γλυκὺ μυστήριον τοῦ ἀ-

ωνώμου, τὸ ὅποσον δίδει μείζονα ἔτι ἀξίαν εἰς τὴν φιλανθρωπίαν καὶ εἰς τοὺς ἐν ὀνόματι αὐτῆς διαθένοντας τοὺς θησαυροὺς των.

Τὸ τραγικὸν τοῦτο συμβάν ἐθῆκε τέρμα διὰ τὸ ἔτος τοῦτο τοῦλάχιστον εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς εὐεργετικὰς συγκεντρώσεις, τὰς γνωστὰς ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν φιλανθρωπικῶν ἀγορῶν, αἵτινες ἠΰξανον ὁλοπῆ καὶ ἐπληθύνοντο κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας δεκαετηρίδας εἰς Παρισίους.

Ὁ Μάτιος, κατὰ τὸν ὅποσον οἱ Παρίσιοι στολιζονται μὲ τὴν δροσερότητα τῶν πάρκων καὶ τὰ πολύχρωμα ἄνθη τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν πλατειῶν, ὁ Μάτιος ὅστις ἀποτελεῖ τὸ ἰδεῶδες τῆς παρισίνης ζωῆς, ὁ Μάτιος, τὸν ὅποσον ἡ καθολικὴ ἐκκλησία ἀφιέρωσεν εἰς τὴν Παρθένον καὶ αἱ γυναικες τῆς Γαλλίας εἰς τοὺς πτωχοὺς, περιεβλήθη φέτος μὲ πέπλον πένθους καὶ μαρτυρίου.

Τὴν ἱστορίαν τῶν εὐεργετικῶν τούτων ἀγορῶν θὰ προσπαθῆσωμεν νὰ ἀφηγηθῶμεν ἐν περιλήψει, ἀφοῦ εἰς τὸ ἔθιμον τοῦτο ὀφείλεται ἡ καταστροφὴ, ἡ τόσα ἀριθμοῦσα θύματα. Τεσσαρακονταετηρίδα θὰ ἐώραζον ἐφέτος αἱ φιλανθρωπικαὶ ἀγοραὶ, διότι ἀκριβῶς πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν ἀνεράνησαν δεῖλαι κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τὴν Αὐτοκρατορίαν, καθιερώθησαν δὲ καὶ ἐπολυπλασιασθήσαν καὶ ἀπὸ τοῦ πολέμου καὶ ἐντεῦθεν ἤρχισαν νὰ ἐπιφέρουν καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα διὰ τὴν γυναικειάν ἐν Γαλλίᾳ φιλανθρωπικὴν δράσιν. Πλέον ἢ ἄπαξ ἡ σύζυγος τοῦ στρατάρχου Μκκ-μῶν ἤνοιξεν εἰς τὰς εὐεργετικὰς ταύτας ἀγορὰς εὐρείας τὰς πύλας τῶν Ἑλυθίων. Ἀλληλοδιαδόχως ἐφιλοξενήθησαν εἰς τὰ μέγαρα πάντων τῶν Ὑπουργείων καὶ πλέον ἢ ἐν φιλανθρωπικὸν κατὰστῆμα ἀφοῦ ὤφειλεν εἰς αὐτὰς τὴν γένεσίν του, ταῖς ὤφειλεν ἐπίσης τὴν πρᾶξασιν τῆς ὑπάρξεως.

Ἀντικατέστησαν εὐχερῶς πάντα τὰ λοιπὰ μέσα τῆς συντηρήσεως τῶν φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων, ὡς τὰς συναυλίας, τοὺς εὐεργετικοὺς χοροὺς, τὰς θεατρικὰς παραστάσεις, τὰς τὸμπολας καὶ τὰ παρόμοια.

Ὅταν ἡ κυβέρνησις τοῦ στρατάρχου Μκκ Μῶν ἔπεσε, καὶ τὸ ἐπικρατήσαν πνεῦμα τῶν οἰκονομικῶν ἐπέβαλε τὴν διαγραφὴν τῶν φιλανθρωπικῶν κονδυλίων ἐκ τῶν προϋπολογισμῶν τοῦ κράτους ἠναγκάσθησαν αἱ προστατῆραι καὶ πρωτοῦργοι τῆς φιλανθρωπίας νὰ ζητήσωσι παρὰ τοῦ κοινοῦ τὴν συνδρομήν, ἣν ἡ ἐπίσημος Γαλλία ἀπεποιεῖτο εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ πάσχοντας.

Κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην διὰ τὴν φιλανθρωπίαν στιγμὴν αἱ πρῶσταίμεναι ταύτης κυρίαὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ἀποτελέσουν συνδικάτον, ἠνωμέναι δὲ οὕτω ὑπὲρ τὰς ἐξήκοντα ὀμάδες νὰ διοργανώσουν ἀπὸ κοινοῦ τὴν πρώτην ἐτησίαν καὶ γιγαντιαίαν φιλανθρωπικὴν ἀγοράν, τῆς ὁποίας κυριώτεροι διοργανωταὶ ἦσαν ὁ βαρὺνός δὲ Μκκ καὶ ὁ Ἑρρίκος Μπλούν. Οὕτω δι' ὀλίγας ἡμέρας τοῦ ἔτους ἐλειτούργει ἐν Παρισίοις εἰς ἐπὶ πλέον ἐμπορικὸς κολοσσός, ἐφάμιλλος τοῦ Λούβρου καὶ τοῦ Πρεντάν, τοῦ ὁποίου ὅμως πάντα τὰ κέρδη διετίθεντο ὑπὲρ τῶν πτωχῶν.

Τὸ σύνθημα ἐτήσιον εἰσόδῃμα τῆς φιλανθρωπικῆς ταύτης ἀγορᾶς ἀνῆρχετο σχεδὸν εἰς ἐν ἑκατομμύριον. Ὑπολείπεται τῶρα νὰ ἴδωμεν, ἐὰν μετὰ τὴν καταστροφὴν ταύτην αἱ κυρίαὶ θὰ ἔχουν τὸ θάρρος νὰ συνεχίσουν εἰς τὸ μέλλον τὸ ἔργον

των, τὸ ὅποσον τόσου καλοῦ πρόξενος ἐγένετο εἰς τὸ παρελθόν. Δὲν νομίζω ὅτι ἡ διαδοθεῖσα καὶ κυκλοφορήσασα φήμη περὶ τῆς ἀποφάσεως, ἣν ἔλαβον οἱ ἄνδρες ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, τοῦ νὰ ἐμποδίσουν τὰς γυναικὰς καὶ θυγατέρας των εἰς τὸ μέλλον νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς φιλανθρωπικὰς ἀγορὰς, θὰ ἐπικρατήσῃ.

Εἰς τὸ μέλλον οἱ διοργανωταὶ τῶν ἀγορῶν θὰ ἐκλέγουν κατὰ προτίμησιν κέντρα συναθροίσεως λίθινα καὶ ὁ κόσμος θὰ συνειθίσῃ νὰ ἐπανερχεται, ὅπως ἐπανῆλθε καὶ εἰς τὸ κομμικὸν μελόδραμα μετὰ τὴν τρομερὰν ἀποτέφρωσιν τοῦ θεάτρου τούτου. Ἄλλ' ἐὰν ἡ πυρκαϊὴ δὲν θὰ θάψῃ ὑπὸ τὰς φλόγας τῆς τὴν φιλανθρωπικὴν ταύτην δράσιν τῶν Παρισίων, δὲν θὰ αὐξήσῃ ἔμως ποσῶς τὸ γόητρον τῶν ἀγορῶν αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι ἄλλως εἶχον ἀρχίσει νὰ παρακμάζουν.

Παρίσιοι **Ἰουλία Κορνέλη**

ΕΞΕΤΕΡΣΙΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

— Τέλος, ἰδοὺ σε! ἀνεφώνητεν ἡ κ Μαρκέ, βλέπουσα τὴν θυγατέρα τῆς εἰσερχομένην ἐν τῇ αἰθούσῃ· ὁ μνηστὴρ σου σὲ περιμένει.

Χαρίεσσα ἡ νεαρὰ κόρη ἐπροχώρησε καὶ ἐστάθη εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ μνηστῆρός της ὅστις προσεκτικῶς παρατήρει τὰ ἐν τινὶ τραπέζῃ τοποθετημένα πολυάριθμα δῶρα.

— Εἶνε ἀληθὲς ὅτε ἐλυπεῖσθε διὰ τὴν ἀπουσίαν μου;

— Μάλιστα ἀγαπητὴ μικρά, ἤθελον νὰ σοὶ δεῖξω τὴν μεγαλοπρεπῆ ταύτην ἀργυρῶν καφεδόχην, τὴν ὁποίαν μὰς ἐστεῖλαι.

Ἐκαμὲ μορφασμὸν θλίψεως, διότι ἐκεῖνος ἐπεθύμησε νὰ τὴν ἴδῃ διὰ νὰ τῇ ἐπιδείξῃ μίαν καφεδόχην, ἐν ᾧ αὕτη ἀπήντησεν ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ. — Δὲν εἶναι ἄσχημη!

— Λαμπρά! ἀνεφώνητεν οὗτος, στοιχίζει τὸ ὀλιγώτερον πεντήκοντα λουδοβίκια.

Ἡ Ματθίλδη τὸν ἐπλησίασεν, ἀφῆκε νὰ ὀλισθήσῃ ὁ βραχίον της ἐντὸς τοῦ ἰδίου του καὶ συσταλεῖσα ἐπ' αὐτοῦ φιλαρέσκως τῇ εἶπεν: — Αὐτὸ εἶνε ὅλον ποῦ εἶχατε νὰ μοῦ πῆτε;

— Ἀλλά... ναι, δι' αὐτὴν τὴν στιγμὴν.

— Ἐὰν ἔχετε ἀκόμη τίποτε νὰ μοὶ ἐμπιστευθῆτε, ἔλθετε μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν μικρὰν ταύτην γωνίαν. Καὶ σύρουσα αὐτὸν σχεδὸν διὰ τῆς βίας, τὸν ὠδήγησε ἐντὸς τοῦ εὐρέος κενοῦ τοῦ παραθύρου, διὰ τῶν μεγάλων δὲ γλαυκῶν ὀφθαλμῶν της, ὑψωμένον ἐπ' αὐτῆς, ἰκετεύουσα εἶπεν:

— Ἐμπρός, ἀγαπητὴ μου, εἰπέ μοι λοιπὸν ὅτι σοὺ ἀρέσω.

— Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς, ἀγαπητὴ Ματθίλδη. Καὶ προσέθηκε: εἶμαι ἀρκετὰ ζαλισμένος! Εἶχον ἐντελῶς λησμονῆται νὰ σοὶ ἀναγγείλω ὅτι θὰ ἐκτεθῶ ὑποψήφιος εἰς τὰς ἐκλογὰς τοῦ γενικοῦ συμβουλίου. Αἱ περιουσίαι μὰς ἠνωμέναι μὲ καθιστῶσιν ἕνα τῶν μεγαλητέρων κτηματιῶν τῆς ἐπαρχίας. Καὶ ἀκολουθῶν τὴν ἰδέαν του, ἐπανελάθεν: Ἄπαξ ἐκλεχθεὶς σύμβουλος, δικαί νὰ μὴ παρυσιασθῶ καὶ εἰς τὰς νομαρχικὰς ἐκλογὰς; Ἐὰν εἴσθε ὑπερήφανος· δὲν ἔχει οὕτω, ὡς σύζυγος βουλευτοῦ;

— Ἐὰν εἶμαι ὑπερήφανος πρὸ πάντων ὅταν ἔχω τὴν ἀγάπην σας, ἀπήντησεν αὕτη.

— Καὶ ἄπαξ ἐκλεχθεὶς βουλευτὴς, τίς οἶδε... ἴσως γείνω ἡμέραν τινὰ ὑπουργός!

Ἀπομακρυνθεῖσα ἀποτόμως ἡ Ματθίλδη τὸν ἐγκατέλειψε, γέγουσα ξηρῶς: Σὰς τὸ εὐχῶμαι.

Καὶ εἰς τὴν ἄλλην ἐσχάτιν τῆς εὐρείας αἰθούσης, τῆς ἐπεστρωμένης δι' ἄρχαίων ταπητῶν καὶ κεκοσμημένης διὰ βραχίων ἐπίπλων ἐκ δρυός, ἐλθοῦσα, ἐρίφθη εἰς ἐν καθίσμα στρέψασα τὰ νῶτα πρὸς τὸ παράθυρον.

Δὲν τὴν ἠγάπα ὁ μνηστὴρ της, τὸ ἔβλεπε νῦν ἐναργῶς. Καρδιὰ ἐρωτευμένου ἀπκλάσσεται ὄλων τῶν γέντων φροντῖδων καὶ ἵπταται ὑψηλά, πολὺ ὑψηλά, ἀγέρωχος ἐξ ἐπιθυμίας νὰ ζήσει μὲ τὸ ὄνειρον τῆς ἀγάπης της.

Ὁ κ. Δέ-Πρεσινὺ ἐποίητεν ἀπλῶς μίαν ἐπιχείρησιν εἰς τὴν ἦτο ἀναπόφευκτος ἡ σύζυγος· ἦτο βεβίαια, διότι δὲν ἠγνοεῖ πλέον τὸν ἔρωτα μετὰ τὴν παθητικὴν ἐξομολόγησιν τοῦ Ροβέρτου.

Ἄ! οὗτος· δὲν τῇ ἐλάλησεν οὐδὲ περὶ χρημάτων, οὐδὲ περὶ θέσεως· δὲν ἔσχεν ἢ μίαν μόνην σκέψιν, μίαν μόνην ἐπιθυμίαν, νὰ τῇ εἶπῃ ὅτι τὴν ἠγάπα καὶ θὰ τὴν ἀγαπᾷ μέχρι θανάτου.

— Τί ἔχετε, Ματθίλδη; εἶπεν ὁ κ. Δέ-Πρεσινὺ πλησιαζὼν πρὸς αὐτήν. Δικαί μὲ ἀφῆσατε οὕτω; Κρύπτουσα τὰ δάκρυά της, λυσσῶσα, ἀπεκρίθη: Εἶμαι ἀσθενής, πολὺ ἀσθενής.

— Ἀληθῶς; Πόσον λυπηρὸν εἶνε. Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν κ. Μαρκέ, ἣτις ἦτον ἀπητηχολημένη μὲ τὸ πλέξιμόν της ἵνα μὴ ταράττῃ τοὺς ἀερωτευμένους της ὡς τοὺς ἀπεκάλει, καὶ τῇ εἶπεν:

— Κυρία, ἡ θυγάτηρ σας ὑποφέρει.

Αἰθρῶν ἡ μήτηρ ἀνηγέρθη, σπεύδουσα πρὸς τὴν Ματθίλ-

Ἡ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ

— Ἄ! ἐπιθύρῃσεν, ἐδῶ κλείουν ἐκεῖνος... τὰς δυστυχεῖς;.....

— Μάλιστα, κυρία, ἐν τούτοις καὶ ἄλλαι καλά, ἀλλὰ δυστυχεῖς ἔρχονται ἐδῶ μόναι των· καὶ χωρὶς νὰ ἀσχοληθῇ περισσότερο μαζὴ μοῦ ἤρχισεν νὰ διευθετῇ τὰ καθίσματα.

Ἐξῆλθον κλονίζομένη, καὶ φθάσα εἰς τὴν μικρὰν εἴσοδον τῆς αὐλῆς, ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῆ ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ἐξῶθεν τῆς αὐλῆς, διὰ τῆς ἀνοικτῆς εἰσέτι θύρας, ἔβλεπον τὴν ἔρημον προκυμαίαν καὶ τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ· εἰς τὸ ἐσωτερικὸν δὲ ἠκούοντο θόρυβοι ὁμοιάζοντες μὲ ἐξησθημένον ἦχον ψαλμοφθίας.

Ἰπάρχουσιν ἀληθῶς γυναῖκες, αἵτινες ἔρχονται εἰς τὸν τόπον τοῦτον μόναι των ἄνευ ἐξαναγκασμοῦ. Ἀλλὰ πότε; ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ποῖα τύψεως, ποῖου ἄλγους; Ἰπάρχει λοιπὸν στιγμὴ ὀρισμένη, καθ' ἣν ἡ ψυχὴ λέγει πρὸς ἑαυτήν. Ἡ ὥρα ἔφθασεν. Ἰπάρχει ἐκ τῶν δυστυχῶν τούτων πλασμάτων κάποιον ὅπερ ἀγαπᾷ καὶ ἔχον τὴν καρδίαν πλήρη στοργῆς εἰσέρχεται ἐδῶ ἐκουσίως; Ἡμῖν τόσον ἀπεροφημένη ἐκ τῶν σκέψεών μου, ὥστε ἀνεσκίρτησα, ἀκούσασα νὰ βαδίζωσι πλησίον μου.

δην, ἐνῶ ὁ μνηστὴρ ἐξῆλθε πρὸς ἀναζήτησιν ἱατροῦ.

— Τί ἔχεις; Ποῦ πονεῖς; ἠρώτησεν ἀνήσυγος ὁ μήτηρ.

— Ἰχῶ, ἀπεκρίθη ἡ νεανίς, μὲ τὰς πυμὰς κλωρομένους, ὅτι θὰ ὁ κ. Δέ-Πρεσινὺ ἔμενον ἐν λεπτοῦν εἰσέτι, θὰ μὲ ἔπικναν τὰ νεῦρά μου.

— Ἀλλά, κόρη μου, εἶσαι τρελλή, λησιονεὺς ὅτι ὀμιλεῖς περὶ τοῦ μνηστῆρός σου;

— Μνηστῆρος, ὅστις ποτὲ δὲν θὰ γείνη σύζυγός μου.

Μὲ τοὺς βραχίονας πρὸς τὰ ἄνω ὑψωμένους, ἡ μήτηρ ἔκλαιεν. Ἄλλ' αἱ προκηρύξεις τοῦ γάμου σου ἐδημοσιεύθησαν, αἱ προσκλήσεις ἐστάλησαν, ἡ νυμφικὴ σου ἐστῆς περηγέλη.

— Τί μὲ μέλλει, ἀφοῦ πρόκειται περὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ βίου μου...

— Ἄλλ' ὁ κ. Δέ-Πρεσινὺ σὲ ἐφόρτωσεν ἀπὸ δῶρα, παρήγγειλε νὰ σοὺ φέρνουν καθ' ἑκάστην εἰς Παρισίων λαμπρὰς ἀνθοδέσμας...

— Αὐτὸ δὲν εἶνε ἔρωτος, δέκοφεν ἡ νεανίς μεθ' ὀρμῆς. Ὁ ἔρωτος εἶναι αἰσθημα τόσον δυνατὸν, τόσον ἐπιτακτικόν, ὥστε νὰ σὰς κάμνῃ νὰ μὴν ἔχετε ἢ μίαν μόνην σκέψιν, μίαν εἰκόνα ἐν τῇ καρδίᾳ σας, ἐκείνην τοῦ ἀγαπητοῦ σας ὄντος· ἰδοὺ ὁ ἔρωτος. Ἐ! λοιπὸν; Ὁ κ. Δέ-Πρεσινὺ δὲν αἰσθάνεται οὐδὲν ὁμοιάζον πρὸς ταῦτα δι' ἐμέ. Ὅτε τὸν ἠρώτησα ἂν μὲ ἀγαπᾷ, μοὶ ἀπήντησεν ὅτι θέλει νὰ γείνη βουλευτὴς.

— Δίκαιε Θεέ! κόρη μου, πῶς δύνασαι νὰ ὀμιλῆς μὲ τοιαύτην φοβερὰν γλώσσῃ! Εἰς ποῖον μυστῆρον βιβλίον ἀνέγνωσες αὐτὰ τὰ πράγματα!

— Ἐντὸς τῆς καρδίας μου, μῆτέρ μου, καὶ τῆς τοῦ Ροβέρτου Φρενέζ, τὸν ὅποσον ἀγαπῶ.

Ἡ εἰδήσις αὕτη ἐπληξεν ἐκ νέου τὴν κ. Μαρκέ, ἣτις ἀνορθωθεῖσα ἐκρύχασεν: — Ἀγαπᾷς τὸν Ροβέρτον Φρενέζ! Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε βλακεία, διότι αὐτὸς δὲν ἔχει ἢ μίαν μικρὰν ἔπαυλιν... Ἐπειτα δικαί δὲν μοὶ ὀμίλησας ποτὲ περὶ τούτου;

Μὴν εἴσθε ἀσθενής; τί ἀναμένετε; μοὶ εἶπεν ἡ ἐπιστάτις τοῦ μοναστηρίου, καθ' ἣν στιγμὴν κλείουσα τὰς θύρας μὲ παρετήρησεν εἰς τὸ σκότος. Ἐκαμὰ κίνημα διὰ νὰ ἐξέλθω· ἀκολούθως, ὑπέκρουσα, ἀγνοῶ εἰς ποῖαν μυστηριώδη δύναμιν· θὰ ἠδυνάτο τις νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς τὴν ἠγουμένην τὴν ἐσπέραν ταύτην; ἠρώτησα, ἐνῶ ἡ καρδία μου ἔπαλλε μὲχρι διαρρηξέως, ἀναμένουσα τὴν ἀπάντησιν. Ἐλεγον δὲ κατ' ἑμαυτήν. Ἰδοὺ ἡ ἀπόφασις τῆς εἰμαρμένης· ἐὰν εἶπῃ ναι, θὰ μείνω ἐδῶ, θὰ θάψω εἰς τοὺς τοίχους αὐτοὺς τὴν νεότητά μου.

Μοὶ ἐφάνετο ὅτι αἰῶνες διέρρουσαν πρὶν ἀνοίξῃ τὸ στόμα καὶ ὅταν ὀμίλησεν, ἠναγκάσθη νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀποκρίσιν της· δὲν τὴν εἶχον ἀκούσει.

— Εἰς τοιαύτην ὥραν εἶπεν, ἀδύνατον. Ἀνέπνευσα μετὰ δυνάμεως, ἀλλὰ δὲν ἐξῆλθον.

— Πρόκειται, προσέθηκα, νὰ σωθῇ μία ὑπαρξις. Ὁ Θεὸς δὲ σὲ συγχωρήσῃ ἀδελφὴ μου, ἐὰν δυναμένη νὰ μὲ εἰσαγάγῃς, μὲ ἀπωθῆς! Ἀπεμακρύνθη, μὲ προσεκάλεσεν.

— Εἰσέλθετε, εἶπεν, ὑπάγω νὰ ἐρωτήσω, ἐὰν τοῦτο, τὸ ὅποσον ζητῆτε, εἶναι δυνατόν.

Νέφος διῆλθε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου· ἡ γῆ μοὶ ἐφάνη στρεφόμενη περὶ ἐμοῦ. Ἐδοκίμασα νὰ φύγω, ἀλλ' ἐκείνη εἶχεν ἀνοίξει θύραν τινὰ καὶ ἐβάδιτε πρὸ ἐμοῦ· τὴν ἠκολούθησα. Μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ ἐντευκτήριον, ἔθεσε μικρὰν λυχνίαν ἐπὶ λευκῆς ξυλίνης τραπέζης καὶ ἀκολούθως ἐξῆλθεν. Ἀπέθηεν νὰ πέτω ἐπὶ ψαθίνου καθίσματος καὶ ἤκουον. Ἐξῶθεν ἠκούσθη κῶδων· εἶτα εἰς κτύπος· ἀκολούθως μερικὰ μυστικὰ βήματα καὶ ψιθυρισμοὶ φωνῶν· ἀκολούθως σιωπὴ καὶ ὀλίγον κατόπιν ἄλλος κῶδων μᾶλλον ἀπομακρυσμένος. Ἀγνοῶ πᾶ-

— Διότι ὁ ἔρωσ μου χρονολογεῖται ἀπὸ μιᾶς ὥρας. Καὶ μὲ φωνὴν πάλλουςαν, διηγήθη τὴν ὁμολογίαν τοῦ Ροβέρτου, τὴν ἐκ τῆς γλυκείας ταύτης συνομιλίας, τῆς τόσοσ δι' αὐτοῦ φερύσης τοῦ μυστηρίου τῆς προελλοῦσαν συγκίνης τῆς, ἣτις τὴν ἔκαμε νὰ ἐννοήσῃ ποῖος ἦτον ὁ ἔρωσ. Ἡθέλησεν, προσέθηκεν αὐτῇ, γινώσκουσα τὴν λύπην, ἣν θὰ σοὶ ἐπροξένουν, νὰ ἀμυνθῶ κατὰ τῆς ἐπιρροῆς ἣν ἐξήσκει ἐπ' ἐμοῦ ἡ θερμὴ αὐτῇ ἀγάπη, νὰ ἀκούσω τὰς αὐτὰς μεθυστικὰς φράσεις ἐκ τοῦ στόματος τοῦ κ. Δὲ Πρεσινύ. Δὲν ἤξεύρει νὰ τὰς εἴπῃ, διότι ἡ καρδία του δὲν τὸν ἐμπνέει. Τοῦτο ἀρκεῖ οὐδέποτε, οὐδέποτε θὰ γείνω σύζυγός του. Καὶ ἠγέρθη. Πηγάριον νὰ κάμω ἓνα γύρον εἰς τὸ πάρκον, διότι πνίγομαι ἐδῶ. Καὶ ἡ νεᾶνις ἀνεχώρησε, χωρὶς ἡ μήτηρ τῆς, ἣτις ἔπεσεν ἐπὶ τινος ἔδρας καθ' ὀλοκληρίαν τεθορυβημένη ἐκ τῆς περιπαθοῦς ταύτης ἀποκλύψεως, ἣν δὲν ἠννοεῖ, νὰ εὔρη τι νὰ ἀπαντήσῃ.

Ἡρεθισμένη ἐκ τῆς ἀλληλουχίας τῶν ἀπροσδοκῆτων γεγονότων, περιτετυλιγμένη ἐντὸς μακθίου ἡ νεᾶνις βαίνει πρὸς τὴν φυτεῖαν τῶν ζυγιῶν, ἣτις ἐκτείνεται πλήρης δρόσου καὶ σκιᾶς, ὅτε ἀνὴρ τις ἴσταται αἴφνης ἐνώπιόν τῆς. Πρὶν εἰσέτι δυνῆθῃ αὐτῇ νὰ ρίψῃ κραυγὴν ἐκπλήξεως ἢ τρόμου, οὗτος τὴν ἰκετεύει:

— Μὴ κραυγάζετε, δεσποινίς, εἶμαι ἐγὼ ὁ Ροβέρτος. Ἦλθον μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ σὰς ἴδω ἀπαξ εἰσέτι. Αὐρὸν θὰ ἀναχωρήσω διὰ μακρυνὴν χώραν. Θέλω νὰ μὲ φονεύσῃ μακρὴν ἢ ἀπελπισία μου. Ἦνα τὸ τέλος μου μὴ ταράξῃ τὴν εὐτυχίαν σας. Μετὰ τινὰς στιγμὰς, καθ' ἃς περιεπάτουν ὁ εἰς εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ἄλλου ἐπὶ τῆς λεπτῆς ἄμμου τῆς δροστοιχίας, οὗτος ἐπανελάθεν:

— Ἀφοῦ σὰς συνήντησα θὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην διὰ κλοπὴν, ἣν διέπραξα. Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐφ' ἣς ἦσαν τοποθετημένα τὰ δῶρα τῶν γάμων σας, ὑπῆρχε φωτογραφία ἣν

σον χρόνον ἔμενον ἐκεῖ, φρίττουσα καὶ μὴ ἀκούουσα ἐμὴ τὸς κτύπους τῆς καρδιάς μου. Τέλος ὁ θόρυβος μιᾶς θύρας πλησίον μας εὐρισκομένης μὲ ἔκαμε νὰ στρέψω τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν διπλὴν μελανὴν κιγκλίδαν, ἣτις ἐχώριζεν εἰς δύο τὸ μικρὸν διαμέρισμα εἰς τὸ ὁποῖον εὐρισκόμην. Ὅπισθεν τῆς κιγκλίδας ταύτης ἦκουσα τὴν ἐπίψυξιν ἐσθῆτος ἐπὶ τῶν πλίνθων. Ἐν κλειθρον ἐστράφη ἐντὸς κλειδὸς καὶ τὰ βαρῆα θυρόφυλλα, τὰ ὁποῖα προεφύλαττον τὰς κιγκλίδας ἔσωθεν, ἐσείσθησαν καὶ ἡσύχως ἤνοιξαν.

Γυνὴ ἐνδεδυμένη λευκὸν μάλλινον χιτῶνα καὶ μέλαν κάλυμμα ἐπὶ κεφαλῆς φέρουσα, ἀνεφάνη διὰ μέσου τῶν στενῶν κιγκλίδων καὶ ἐστάθη ὀρθία ἐνώπιόν μου χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ. Τότε ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ἀγνώστου δυνάμεως εἰς τὴν ὁποίαν ὑπέικον παρὰ τὴν θέλησίν μου τῆ διηγήθη τὴν θλιθερὰν ἱστορίαν μου, τὴν ἐπιθυμίαν ἣτις μὲ εἶχε καταλάβει νὰ ἀποθάνω καὶ τὸ ὅλως τυχαῖον τὸ ὁποῖον μὲ ὠδήγησεν εἰς τὴν κατοικίαν ταύτην. Μὲ ἤκουσε χωρὶς νὰ μὲ διακόψῃ.

— Ὁ Θεὸς σὰς ζητεῖ, κόρη μου, μὲ εἶπεν, ὅτε ἐτελείωσα Ἄκουσα αὐτὸν καὶ καταθέσατε ὑπὸ τοὺς πόδας του τὴν ἐλευθερίαν ἀφιερῶθητε εἰς αὐτὸν, ἀλλ' ἐλευθέρως καὶ ὄχι ἐκ τυχαίας συμπτώσεως. Ὑπάγετε καὶ σκεφθῆτε, ὅταν ἡ ἀπόφασίς σας θὰ εἶναι δριστικὴ, ἔλθετε καὶ ὁ οἶκός μας θὰ σὰς ἀνοίχῃ.

— Ἐὰν ἀπέλθω, γνωρίζω ὅτι δὲν θὰ ἐπανεέλθω, ἀνεφώνησα γονυπετήσασα παρὰ τοὺς πόδας τῆς κιγκλιδωτῆς θύρας, ἔνθα ἡ γυνὴ αὐτῆ ἴστατο.

— Μητέρα μου, ἀποφασίσατε δι' ἐμέ· εἶμαι ἀσθενής, διότι ἀγαπῶ. Αἰσθάνομαι τὴν καρδίαν μου ἐκφεύγουσαν κρατήσατέ με. Κλείσατε

ἀφῆρασα. Εἶνε κακὸν τοῦτο, ἀλλ' ἐκεῖ κάτω ἤθελον νὰ ἔχω κατὶ τι ἰδικόν σας.

— Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε πολὺ ἄσχημον, ἠδύνασθε νὰ μὲ ἐκθέσητε.

Τὴν ἠτένισεν ἄνευ ὀργῆς καὶ μετὰ χαρᾶς ἐψιθύρυσεν:

— ὦ! εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ τὴν φυλάξω;

Ἡ Ματθίλδη πρὶν τῷ ἀπαντήσῃ ἠνώρθωσε τὴν κεφαλὴν.

Ἡ νύξ εἶχεν ἐπέλθει καθ' ὀλοκληρίαν, ὁ δὲ οὐρανὸς ἀνέλαβε τὴν ἀκατάληπτον δικύγειάν του, ὡσεὶ ἦτο ἐκ κυανοχρόου ὀλοσηρικοῦ, πεποικιλιμένου δι' ἀστέρων, ὠραίων ἀστέρων πυριπλεγῶν. Θεωρῶν τις τὰς παρθένους ταύτας τοῦ ὀρίζοντος, τῷ ἐφαίνετο ὅτι δι' αἰσθητῶν σημείων συνεβούλευον νὰ ἀγαπᾶ τις ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀληθῶς τὸν ἀγαποῦν.

Συγκεκινήμενη ἡ Ματθίλδη ἐφέλλισεν εἰς τὸ οὐρ τοῦ Ροβέρτου, ἐγκαταλείπουσα εἰς αὐτὸν τὴν χεῖρα τῆς.

— Φυλάξατε καὶ ταύτην καὶ μὴ ἀναχωρήσητε.

(Daniel Riche)

Μαρίκα Κ. Φιλιππίδου.

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομητρίαι αἱ καθυστεροῦσαι μέχρι σήμερον τὰς συνδρομὰς των νὰ σπεύσουν ἐπὶ τέλους νὰ ἀποστείλουν αὐτάς. Τὴν αὐτὴν παρακλήσιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ. ἀνταποκριτρίαις ὡς καὶ πρὸς τοὺς κ. ἀνταποκριτὰς μας νὰ ἐπισπεύσουν τὴν εἴσπραξιν καὶ ἀποστολὴν τῶν καθυστερουμένων, διότι ἡ ἀταξία αὐτῆ τῶν εἰσπράξεων καταντᾶ ἀνυπόφορος

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ

τὰς κιγκλίδας σας πρὸ ἐκείνης, ἣτις ὀφείλει νὰ ἐκλείψῃ ἐκ τοῦ κόσμου. . . .

Ποῖος εἰξεύρει ἐὰν θὰ τύχῃ ποτὲ παρομοίας εὐκαιρίας. Τὴν παρεκάλουν καὶ ἐκείνη ἐσκέπτετο χωρὶς νὰ μὲ ἀπαντᾷ· ἀνάνδρως δὲ ἤλπιζα, ὅτι δὲν θὰ μὲ ἐκράτει. Τέλος ὑπεχώρησε. Σκεφθῆτε, εἶπεν, ὅτι θὰ εἴσθε ἐλευθέρως νὰ ἐξέλθητε, ὁπότεν θὰ θελήσητε. Καὶ παρατηρήσασα τὴν ὠχρότητά μου:

— Δυστυχῆς κόρη, προσέθηκε μὲ γλυκύτητα· ἔχετε δίκαιον νὰ ἔλθητε πρὸς ἡμᾶς· οὐδεὶς θὰ σὰς ζητήσῃ.

Ἀκολουθῶς ἀπεσύρθη καὶ ἐγὼ ἐγκατέλειπα τὸ ἐντευκτήριον. Ἡ ἐπιστάτις μὲ εἰσήγαγεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἀσύλου, ἔνθα ἐπανεῦρον τὴν ἡγουμένην. Μὲ ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ μὲ ὠδήγησε διὰ μέσου στενῶν διαδρόμων καὶ μακρῶν κλιμακῶν.

— Ὁ κλονισμὸς τοῦ κοινοβίου εἶναι πολὺ αὐστηρὸς, μοὶ εἶπε, καὶ αἱ ἀσκήσεις θὰ φανῶσιν ὑμῖν σκληραῖ. Θέλω νὰ σὰς ἀνακουφίσω ἀλλὰ τοῦτο ὑπερβαίνει τὴν δυνάμιν μου. Διὰ νὰ ἐνθαρρύνητε ἑαυτὴν τέκνον μου, ἀρκεῖ νὰ σκεφθῆτε ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι σύντομος καὶ προσωρινή.

Δὲν ἀπεκρίθην: τί μὲ ἐνδιέφερον;

Μόλις εἶχον παρατηρήσει ὅτι ἐστάθημεν ἐνώπιον μικροτάτης κλίνης, ἀθλίας καὶ ψυχρᾶς· ἄγνωστος δὲ πῶς εὐρέθην ἐκκεδεδυμένη καὶ κατακεκλειμένη.

(ἀκολουθεῖ).